

og skønt Bogen ikke morede ham, fandt han efterhaanden Behag i disse Timer, hvor han hørte sin egen Stemme sammen med Lyden af Ingers og Svigermoderens flittige Naale og det hyggelige Smaabulder henne i Kakkelovnen.

Dagen efter Helligtrekonger rejste han tilbage til København. Han turde nu ikke længere være borte fra sit Arbejde, og desuden havde det igen taget en slem Vending med Hofjægermesterens Sygdom, der lod til at være af en alvorlig Karakter. Den sidste Dag tilbragte han helt og holdent i Præstegaarden, og ved Afskeden saae han for første Gang Inger rigtig bevæget. Hun havde Taarer i Øjnene og blev ved at holde om hans Haand, som om hun daarlig kunde slippe den. Da han kørte bort, stod baade Svigerforældrene og alle hans smaa Svogre og Svigerinder sammen med hende ude paa Stentrappen og vinkede, indtil han var ude af Porten; og bagefter gik Inger ud i Haven og steg op paa Gærdet for herfra at tilvifte ham det sidste Farvel.

Trods alt dette var han en lille Smule skuffet. Han havde til det sidste Øjeblik haabet paa, at Inger vilde have bedt Forældrene om Lov til at følge ham til Stationen, for at de kunde være ogsaa den lille Tid sammen. Ganske vist var Vejret koldt og blæsende; men det undrede ham alligevel, at hun slet ikke havde haft Tanke herfor. Som han nu sad der i Agestolen med den tomme Plads ved sin Side, kom han uvilkaarligt til at tænke paa Jakobe. Han mindedes et Udtryk, hun engang i et af sine Breve havde brugt om sin Længsel efter ham. Hun havde skrevet, at hun gerne rejste Jorden tre Gange rundt for at være sammen med ham blot et eneste Minut. Han kunde